

O SIRADA

Erman ağlar

© KARAKARGA YAYINLARI 213

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

O SIRADA
Erman Çağlar

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Kapak Tasarım: Ender Yıldızhan

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-2. Baskı: Mayıs 2019

3. Baskı: Şubat 2020

4. Baskı: Kasım 2020

5-6. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-605-7865-14-4

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari) [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

Destek Dükkan

İçindekiler

Günlük hayatın içinden paranormal olaylar ya da böyle şeyler oluyor	7
O gün o odada neler oldu?	10
Adaletin tekmeleri	13
Zamanında dinlediğim masallara eleştirel bir bakış: Yanlış giden neydi?	17
Kuytusuz bol bir bahçe	20
Evimdeki boynu bükük zavallılar	24
Açın bilim dünyasının ışıktan kapılarını! Cehaletin karanlığını bilgi meşalesiyle aydınlatmaya, su kaç derecede kaynar, onun deneyini yapmaya geldim.	27
Bir pazarlama tekniği olarak acımasızlık: Yavru kedileri, yeni doğmuş çocukları ve annesini babasını sevenler bu yazıyı mutlaka okumalı	31
O sizin çiçeğinizdi	35
İşleriniz, işlerimiz	39
Erman Çağlar'ın fitilli kadife pantolonuyla bir anlık yüzleşmesi	42
Her ölümlüarada bir çamaşır yıkayacaktır (Ama haftada bir, ama ayda bir)	46
Geçmişten gelenler	50
Kavgam	54
İkinci gün	58
Erman depresyonda	61

Boyutlar arası bir kapı vardır	64
Al bu hayatı biraz sen yaşa	67
Kazaklar, Latin müziği ve bağırın çocuklar üzerine.....	72
Minik bir gerilim hikâyesi:	
Oturduğum yerden apartman yöneticisini hissedebiliyorum.....	76
Erman Çağlar'ın önce bankaya, oradan da Migros'a yolculuğu ve bu yolculuk süresince başına gelen gerçekten inanılmaz bazı olaylar	80
Sevgimiz DNA'mıza kodlanmış (Bebeğim).....	85
Dünyalar ölüyor, dünyalar doğuyor	89
Erman Çağlar'la festival güncesi ya da üç boyut çok iyi keşke her şey üç boyutlu olsa	92
Sizlerin görmediği odalar, girmedeği kapılar vardır.....	99
Evin içinde dolaşmak.....	102
İki adet üçlü kanepeyi yan yana ekle, yine üçlü kanepede eder	105
Tavşan uykumdan huzursuzca uyandım	108
Geceleri hep sesleri geliyor	112
Şaşısalı günler	115
Dedim Sarı Gül'e	119
Manowar en güzel müziktir	122
Sonsuz Excel dosyaları	126
Burada iki kadın kavga etmiş	129
Sıcaklık düşüyor, basınç artıyor	132
Başka dünyalara gidelim	135
Gelini almaya gidiyoruz	139
Güzel yaşanmış bir hayat	145

Sünnet günleri	149
Ensesinde peçetesi	153
Evin içinde kedi gibiyim	156
Bahane anlatma, çözüm üret!	159
O işleri öyle yapın	162
Hayat geçip gidiyor, sen ne dersin de	165
Anadolunun Ezgileri – Güneşin Gözyaşları (TRT Yapım, 1992).....	168
Kışın bu deri ceket 350 lira, belki 750 lira	171
Herkes tatile gider	174
Hiçbir şey yetişmiyor, her şey orta yerinden kırılmak üzere.....	177
Bu güne kadar apartman toplantılarından kaçmayı nasıl başardım?.....	180
Evsiz ruhlarınız bana gelecek	184
Gömme dolabın imkansız yerleri	187

Günlük hayatın içinden paranormal olaylar ya da böyle şeyler oluyor (gerçekten)

Olay 1: Sınıf Öğretmeni Didem ve Otuz İki Küçük Can

Didem, ikinci sınıfa yeni geçmiş otuz iki çocuğa sınıf öğretmeni yapıyor. Bugün sınıf dışı etkinlik kapsamında, amatör tiyatrocularından oluşan düşük bütçeli bir kumpanyanın sahnelediği “Sevimli Yunus Hasan, Pet Şişelere Karşı” isimli çocuk oyununu izlemek için ilçe halk eğitim merkezine gidiyorlar. Didem gün boyunca; okul gezisi lafını duydukları anda akıllarını yitirmiş, her türlü taşkınlığı yapmaya hazır otuz iki çocuğu otobüse bindirmek, bir buçuk kilometre uzaktaki halk eğitim merkezine giderken yolda kusan iki çocuğun yüzünü kolonyayla silmek, çocuk tiyatrosu standartlarına göre bile vasat sayılacak “denizlerimizi kirletmeyelim” temalı iki perdelik oyunu başından sonuna kadar izlemek, okula geri dönerken hiçbir çocuğun kayıp olmadığından emin olmak ve tüm bu süre zarfında 8-9 yaşlarındaki bu çocukları kontrol altında tutmak zorunda. Günün sonunda evine gidip bir süre dinlenecek, fakat ertesi gün tekrar bu neşeli güruhun arasına dönmek zorunda.

Sınıf öğretmenleri tarih boyunca insanlık dışı sabırları ve densiz kalabalıklara laf anlatma becerileriyle tanındılar (tarihi kayıtlarda

adı geçen ilk sınıf ğretmeni Buddha'dır). Sınıf ğretmeni, sahip olduğu mistik gleri her gün kaos ve kötülükle (ğrenci) savaşmak ve evrene (sınıfa) tekrar dirlik düzeni getirebilmek için kullanır. Bunun karşılığında da ay sonunda maaşını alır, ihtiyaçlarını karşılar.

Olay 2: Mesut ve Sihirli Parmağı

Mesut, karşıdan karşıya geçmek için kaldırımında bekliyordu. Yoğunluk nedeniyle yavaşlayan trafiki fırsat bilerek kaldırımdan aşağı atladı, soldan gelen arabanın sürücüsünün gözlerinin içine baktı ve işaret parmağını “bi saniye” anlamında havaya kaldırdı. Soldan gelen araç Mesut'un karşıya geçebilmesi için yavaşladı. Mesut kafasını “teşekkürler” anlamında salladı, orta refje ıktı. Bineceği otobüsün durağa yanaştığını gördü, rahat ama hızlı adımlarla refjden yola indi. Sağdan gelen başka bir aracın srcsyle göz göze geldi, parmağını yeniden “bi saniye” anlamında kaldırdı, yavaşlayan araca teşekkür edip karşı kaldırıma geçti, durağa doğru yürüdü. Duraktan hareket etmek üzere olan otobüsün nnden geçerken, Mesut sihirli parmağını son bir kez daha kullandı; otobüsün şoförüne parmağını “bi saniye, binicem” anlamında kaldırdı. Henüz ivmesini alamamış otobüsü memnuniyetle durdu, kapısı açıldı. Mesut otobüse bindi, şoföre teşekkür etti, akbilini bastı.

Sihirli bir parmağa sahip kişi genelde zihinlere hükmettiğini bilmeden yaşar, bu tanrı vergisi yeteneği karşıdan karşıya geçmek, lokantalarda garsonun dikkatini çekmek ve hesap istemek için kullanır. Tarihte parmaklarının gücünü fark edip bütün bir ulusun aklını alan, kitleleri peşinden sürükleyen liderlere de rastlanır. Ama genelde karşıdan karşıya geçerken kullanılıyor.

Olay 3: Ülkemizde bazı dağ yollarında arabayı yokuş aşağı saldıığında arabanın yokuş aşağı değil, yokuş yukarı gitmesi

Serkan ve babası tam altı haftadır yoldaydılar. Tam altı haftadır o arabayı yokuş aşağı saldıığında arabanın yokuş yukarı gittiği noktayı arıyorlardı. Her şey, Serkan'ın babasıyla "Olmaz öyle şey," diye iddialaşmasıyla başlamıştı. Önce Isparta'ya gittiler. Oranın yerlileri onları Isparta'nın bir köyüne yönlendirdi. Köylülere olayı anlattıklarında "Bizde yok öyle bir yer," cevabını aldılar. Serkan'ın "Baba bak yokmuş, hadi evimize dönelim," sözleri, babasını çılgına çevirdi. Olayı kendisine aktaran esnaf arkadaşlarına telefon etti, yerel yetkililerle konuştu, kamyon şoförlerine danıştı. Ülkeyi bir ucundan bir ucuna gezdiler ama o noktayı asla bulamadılar. Serkan'ın babası, çocuğuyla iddialaşmış ve haksız çıkmış bir babaydı; ya o arabayı yokuş aşağı saldıığında arabanın yokuş yukarı gittiği noktayı bulacaklardı ya da ararken öleceklerdi.

Babanız "Böyle böyle bir şey vardır," derse, söylediği şey kulağa ne kadar saçma gelse de onunla iddialaşmayın. Bu arada öyle bir yer gerçekten var, arabayı yokuş aşağı salıyorsunuz ama araba yokuş yukarı gidiyor. İnanılmaz ama gerçek.

O gün o odada neler oldu?

Annesi getirdi

Odamın kapısı usul usul vurulduğunda bilgisayarımın başında oturuyordum. “Buyurun?” dedim. Kapı yavaşça açıldı, gelen misafir kadın ve küçük çocuğuydu. “Ermancığım çalışıyor musun? Rahatsız etmiyoruz değil mi?” dedi küçük çocuğun annesi. “Yok, estağfurullah buyurun,” dedim. Kadının ne amaçla odama geldiğini biliyordum, yine de kadının açıklamasını ilgiyle dinledim. “Tolga’nın içeride biraz canı sıkıldı Erman abisi. Senin bilgisayarında oyun var mıymış merak etti. Ben çok ayıp abi rahatsız edilmez dedim ama illa soralım diye ısrar etti,” dedi kadın. Çocuğunun kuramayacağından emin olduğu cümleleri çocuğunun yerine kendisi kurarak kendisini aradan çekti, benimle Tolga arasında bir diyalog başlattı. Daha ben “Gel Tolgacığım, bakalım var mı senin sevdiğin gibi oyun,” derken kadın odamı terk etmişti bile. Küçük çocuk sabit bakışlarla bilgisayara bakmaya devam ediyordu.

İkna olmadı

Ben küçük çocuk için oturacak yer ayarlamaya çalışırken, benim oturduğum bürosite tırmandı, klavyenin tuşlarına rastgele basmaya başladı. Ben ikinci bir sandalye getirip, yanına oturana kadar bu tutumunu sürdürdü. Henüz kendi başına bilgisayarda oyun bulup açacak kadar kafası çalışmıyordu.

Böyle yapmaması gerektiğini, uslu olursa oyun açacağını belirttim. Biraz duruldu, sandalyeye geçmeyi kabul etti. “Nasil oyun oynayalım seninle, ne istersin?” diye sordum. Araba yarışı oynamak istediğini söyledi. Oyunun açılış demosunu görünce yine heyecanlandı, klavyeye uzanıp tuşlara basmaya çalıştı. Ben kendisine oyunun daha açılmadığını, açılınca oynamaya başlayacağımızı anlattım; o da bana babasının bilgisayarında da oyun olduğundan, fırsat buldukça savaş oyunu oynadığından bahsetti. Adamları vurduğunu, her vurduğu adam için puan aldığını, daha çok puan aldıkça daha çok adam öldürme hakkı kazandığını anlattı. Kim bilir babası nasıl kerizliyordu bu çocuğu. Aksiyon filmi açıp “Buraya basacaksın, adam gelince de bu tuşa basıp adamı vuracaksın,” desen jenerik yazılarını görene kadar tuşlara basacak yaşıydı. Ben de şansımı denemek adına “Şimdi biraz ben oynayayım, sen öğren, sonra iyice öğrenince sen oynarsın,” dedim, kabul etmedi. Israr ettim ama bağırır gibi olunca geri adım atmak zorunda kaldım.

Her yere çarptı

Oyun açıldıktan sonra onu bürosite yerleştirdim. Basması gereken tuşları gösterdim, “Buraya basınca gidiyor,” dedim. Hemen o gösterdiğim tuşa basmaya çalıştı. “Dur, daha değil, bak yarış başlamadı daha,” dedim ama beni dinlemedi. Hangi tuşun arabayı sağa veya sola döndürdüğüyle ilgilenmiyordu. Yarış başladığında heyecandan bağırdı, bir süre araba sesi çıkardı. Kendisinden beklendiği üzere arabayı yolunun üzerindeki ilk ağaca vurdu. Yine de elini gitme tuşundan çekmek konusunda isteksizdi. Bir süre yolunun üzerindeki ağacın kendi kendine yok olacağını umuyordu. “Geri tuşuna bas, geri gidip yola çıkman gerekiyor,” dedim, ilgilendi. Geri tuşunu gösterdim, ona da gitme tuşuna bastığı kadar şevkle bastı. Arkasındaki başka bir ağaca çarpana kadar geri geri gitti.

“Dur bak, ben sana arabayı yola çıkartayım, sen yoldan devam et,” dedim, “Olur,” dedi. Arabayı yola geri çıkartıp klavyeyi tekrar Tolga’ya verdim. Bir süre düz gittikten sonra yeniden ağaca çarptı.

Teşekkür etmedi

Oyunu kırk beş dakika kadar bu şekilde oynadık. Tolga aracı hedefine kilitlenmiş bir kaplanın motivasyonu ile ormanlık alana sürdü, ben arabayı tekrar yola çıkardım, o tekrar ormanlık alana sürdü. İkimiz de garip bir bilinç seviyesine ulaşmıştık, odada çıkmıyordu. Neden sonra annesi geldi, “Hadi Tolgacığım, Erman abine teşekkür et, kalkıyoruz artık,” dedi. Tolga aklına gelen ilk hareketi yaptı ve ağlayarak bürositten yere süzüldü, yerde topak oldu bir süre ayağa kalkmayı reddetti. Annesi çocuğu yerden kaldırmaya çalışırken bir yandan bana Tolga’nın bilgisayarlara ne kadar meraklı olduğunu ve babasının bilgisayarını çok güzel kullanabildiğini anlatıyordu. Ben de bir süre çocukların bilgisayarla erken yaşta tanışmalarının faydalarından bahsettim. Tolga sürüklenerek odadan çıkartılırken onunla göz göze geldik. O gidince oyunu oynamaya devam edeceğimi anlamıştı.

Adaletin tekmeleri

“Sen! Hey, sana sesleniyorum bok çuvalı! Buraya, bizim mekânımıza gelip rozetinin ve silahının arkasına saklanarak erkeklik taşıyorsun... Onlar olmadan sen nesen biliyor musun? Koca bir korkak! Ne dediğimi anlıyor musun? Koskoca, lanet olası bir korkak!”

Bu lafları duyan Jean-Claude Van Damme, yavaşça arkasını döndü. Çok meraklısı olmadığı halde zaman zaman tekmeli-yumruklu kavgalara giren bir insanın bakışlarıyla süzdü karşısındaki adamı. Ve şöyle bağırdı: “Demek silahımı ve rozetimi istiyorsun ha Johnny? İşte silahım!”

Belinden silahını çekti, şarjörünü söktü. İyice olsun diye silahın birkaç yerini daha söktü, tepesini falan çıkardı. Elinde kalan kısmı adamın önüne fırlattı. Boynundan rozetini çıkardı, onu da adamın kafasına doğru attı.

“İşte bu da rozetim! Hadi! Bunu beklemiyor muydun? Artık bir polis değilim. Elinde ne var görelim!” demesiyle, adamın fedailerinin ellerinde bilardo sopalarıyla iki yandan Van Damme’ya saldırımları bir oldu. Bunu gören Van Damme hemen birinin kolunu büküp kırdı, onun elindeki sopayı aldı. Kendisine bilardo sopalarıyla saldıran diğer insanları bu sopayla dövecekti.

Nitekim gerçekten üç-beş elemanı bu sopyayla hızlıca dövdü. Sonra o ana kadar kavgayı kenardan izleyen bir adam yavaşça ayağa kalktı, üstünü çıkardı. Kaslı vücudundan ve bilardo sotasını iyi bir şekilde çevirebilmesinden bu adamın da karate sporunu en az Van Damme kadar iyi bildiği anlaşılıyordu. Bir süre sotaları çevirerek dövüştiler; adam sotalara çok hâkim olduğu için Van Damme'in elindeki sotalayı kırdı ve ona birkaç kere vurmaya başardı, ama Van Damme çok iyi döner tekme atabildiği için sonuçta o kazandı. O kadar insanın dayak yediğini gören ama yine de heyecanlarını yitirmeyen iki sotalı eleman daha Van Damme'a sağlı sollu saldırdılar, ancak Van Damme'in bacaklarını açarak aniden çömelmesi sonucu birbirlerine vurdular. Van Damme resmen adamları birbirine dövdürmüştü. Kavgaya bu güzel ve mizahlı hareketle son buldu.

“Evet Johnny... Görünüşe bakılırsa yalnız sen ve ben kaldık. Ne dersin, biraz konuşalım mı?”

“Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim, lanet olası aynasız. Haklarımı biliyorum! Eğer bana parmağının ucuyla bile dokunacak olursan seni o kadar hızlı dava ederim ki...” demesine kalmadan, Van Damme adama çok güzel bir yumruk vurdu. Adamın burnu kanıyordu.

“Unuttun mu Johnny? Ne silahım, ne de rozetim üzerimde... Şu anda polis olmadığımı söylemiştim sana. Şimdi konuşmaya başlasan iyi edersin!”

Sonra kısaca şunlar oldu: Van Damme teslimatın yapılacağı adresi öğrendi, kızını kurtardı, uyuşturucu sevkiyatını engelledi, olaya karışan herkesi ya döverek bayılttı ya da boyunlarını kırarak

öldürdü, en sonunda da sevkiyatın yapılacağı gemiyi havaya uçurdu. Son sahnede alevler gökyüzüne yükselirken, Van Damme ve kız arkadaşı el ele yeni bir başlangıç yapmaya gidiyorlardı.

O sırada Erman Çağlar

O sırada Erman Çağlar, Jean Claude Van Damme'in muhteşem bir insan ve yenilmez bir dövüşçü olduğuna yürekten inandığı bir yaşıydı. Bir arkadaşının "Van Damme hep tekme çalışıyormuş, o yüzden yumrukları güçsüzmüş" sözlerine çok sinirlendiği ve aksini kanıtlamak için saatler süren tartışmalara girdiği bir dönemden geçiyordu.

Van Damme'ı bu kadar çok sevmesinin belli başlı nedenleri vardı. Bazıları şunlar:

1. Van Damme uçan tekme, döner tekme ve uçan döner tekme üzerinde uzmanlaşmıştı. O yıllarda Erman Çağlar'a göre dünyadaki en güzel şey uçan tekmeydi.

2. Van Damme'in filmlerinde gördüğü kadın erkek ilişkisi modeli Erman Çağlar'ın kafasındaki modelle birebir örtüşüyordu (kızın hayatını kurtar – mütevazı tavırlar sergile – sonlara doğru (kızın da rıza göstermesi halinde) kızı öp).

3. Steven Seagal'den çok daha sevimli bir insandı. Steven Seagal gibi tombul ve kırmızı yanaklı bir insanın dövüş ustası olması zaten saçmaydı. Sevginin sporu olarak lanse edilen Aikido'yla her filminde elli-altmış kişiyi öldürmesi de saçmaydı. Aikido'nun kendisi de Erman Çağlar'a saçma geliyordu. Bir keresinde Aikido kursuna giden bir arkadaşıyla bu konuyu tartışmışlardı. Arkadaşı Aikido sporunu "yalnızca kendini savunmak zorunda kaldığında"